

'Ga ik nu, op de wc, bevallen?'

Sabrina, moeder van Puck (3) en hoogzwanger, denkt met darmkrampen op het toilet te zitten, maar beseft ineens dat de bevalling is begonnen. Ze is alleen thuis en het gaat snel. Erg snel.

'Ik ben achtendertig weken zwanger, heb al weken buikpijn en kan amper naar de wc. Dolgelukkig was ik dan ook toen de verloskundige ermee instemde me te strippen. Ik ben behoorlijk volhardend geweest, heb uitgelegd dat ik niet meer kan en dat ik wil dat de bevalling zo snel mogelijk op gang komt. Bij hoge uitzondering mag ik vandaag langskomen op de praktijk. Met een beetje mazzel zal ik dan in de loop van de week bevallen. Een fijn vooruitzicht! Ik kan niet wachten tot ik mijn kind in m'n armen kan houden. En weer normaal naar de wc kan. Het liefst wil ik een ziekenhuisbevalling, net als bij onze eerste. Binnen vier uur bracht ik Puck ter wereld met behulp van een ontzettend lieve verpleegkundige. Zij liet me vakkundig door de bevalling heen puffen, vooral het laatste stukje. Eigenlijk had ik nauwelijks weeën, alleen een paar persweeën. De hechtingen heb ik nog als het meest pijnlijke ervaren. Het was heerlijk om daarna in een schoon huis lekker in bed te duiken. Wat zou het fijn zijn als het nu weer zo gaat. Dit keer heb ik niet veel aan de voorbereiding gedaan. Toen ik zwanger was van Puck heb ik een snelcursus 'pufgym' gevolgd. Ik weet wat me te wachten staat en wat ik moet doen.

Bekende kramp

Puck en ik zitten nog even lekker op de grond te spelen en ik drink een kop thee. Dan gaat de bel, de oppas staat voor de deur. Ze neemt Puck een uurtje mee naar het park zodat ik rustig naar de verloskundige kan gaan. We kletsen nog wat en ik help Puck in het fietsstoeltje zetten. Ze moeten een beetje opschieten, want ik voel dat ik naar de wc moet. Eindelijk! Met mijn dikke buik haast ik me de trap op. Ons nieuwe huis wordt nog volop verbouwd, daarom wonen we tijdelijk in de bovenwoning van een vriend. Rustig ga ik op de wc zitten, een ouderwetse pot. Ik verheug me op het design toilet dat we straks in ons nieuwe huis hebben, veel meer mijn smaak. Al ben ik natuurlijk allang blij dat we tijdelijk in dit huis terecht kunnen.

Ik heb kramp in mijn buik. Dat heb ik al weken, maar dit voelt anders. Dit is een kramp die ik herken van mijn vorige bevalling. Ik moet niet naar de wc, beseft ik, ik ga bevallen! In mijn broekzak zit gelukkig mijn telefoon en ik bel mijn vriend Michel. "Je moet nú komen!" roep ik. Hierna bel ik de verloskundige: "Ik zit op de wc en ga bevallen." Ze verzekert me dat ze er zo snel mogelijk aankomt. Het verbaast me hoe kalm ik ben. Wel voel ik de adrenaline door m'n lijf stromen. Het zal me toch niet echt gebeuren dat ik hier, op deze ouderwetse, kleine wc ga bevallen? Ik wil naar het ziekenhuis, ik wil op een comfortabel bed liggen. En belangrijker nog, ik wil zo graag Michel erbij. En een verloskundige, ook niet onbelangrijk. Dit is zo niet hoe ik het me had voorgesteld.

Maar ik heb weinig te willen. Het gaat allemaal zo snel, het is te laat om nog naar het ziekenhuis te gaan. De baby zoekt zijn weg naar beneden al. Ik kan niet anders dan hier het beste van maken. Ik sta op. Tussen mijn benen voel ik al een klein gedeelte van het hoofdje. Als ik nu de deur beneden niet opendoe, kan de verloskundige er straks niet in. Dus ik móet naar beneden. Het lukt me om heel langzaam, tree voor tree, de trap af te gaan en de deur op een kier te zetten. Voorzichtig ga ik weer terug naar de wc, de enige plek die op dit moment in me opkomt. Daar ga ik weer →

zitten. Ik voel dat de baby steeds verder mijn bekken in zakt en bel de verloskundige opnieuw. Echt kalm klink ik nu niet meer. Ze hoort de paniek in mijn stem als ik zeg: "Het komt nu al!" Zij blijft gelukkig relaxed, zegt dat ik het goed doe en dat ik rustig door moet ademen. Ik zet de telefoon op de speakerstand en klamp me vast aan elk woord dat ik hoor. Voor ik het weet, komt de baby eruit. Ik kan haar opvangen met mijn beide handen. "Mijn hemel, daar is ze!"

In mijn spijkerbroek

Gelukkig, ze huilt. Ik leg mijn dochter op mijn bovenbenen en kan niets anders uitbrengen dan: "Ach meisje toch, ach meisje toch..." De verloskundige zegt dat ik haar warm moet houden, dat ze er bijna is. Ik kijk om me heen naar iets waarmee ik mijn kleine meid op temperatuur kan houden. Ik zie op de grond alleen mijn uitgetrokken spijkerbroek. Voorzichtig sla ik die om haar heen en ik leg haar weer op mijn schoot. Ik weet niet hoe lang de navelstreng is en hoe ik haar het beste vast kan houden zonder dat ze uit mijn handen glibbert. Hoe kom ik in vredesnaam van deze wc af? En krijgt ze het niet te koud met alleen mijn spijkerbroek om zich heen? Ik bel Michel. "Ik ben er bijna en ik heb 112 gebeld!" roept hij meteen. Ik vertel dat hij zich niet hoeft te haasten, dat onze mooie dochter zojuist geboren is. "Bel 112 maar af, alles is goed," zeg ik met een glimlach van oor tot oor. Maar daar staan al twee agenten in de deuropening, en niet veel later komen er twee ambulancebroeders binnen. Ze helpen

mij en de baby van de wc af, naar de slaapkamer. Ze houden me stevig vast omdat ik slap kan zijn van het bloedverlies. Ik zit op bed bij te komen van deze flitsbevalling terwijl ze een speciale aluminiumdeken om mijn dochter wikkelen zodat ze warm blijft. Ook doen ze een paar korte checks bij haar. En daar is de verloskundige. Ze vraagt me of het goed is dat zij nu de navelstreng doorknipt. Even moet ik slikken, dit zou Michel moeten doen. Maar dan besluit ik dat het mag. Dan kan ik eindelijk mijn dochter goed in mijn armen nemen.

Opluchting

Michel stormt naar binnen. Onderweg naar boven is hij de agenten tegengekomen. Zij hebben hem al verteld dat alles goed is met ons, maar toch zie ik nog een vleugje paniek in zijn ogen, dat snel verdwijnt als hij ons ziet liggen. Het ambulancepersoneel en de verloskundige laten ons alleen. Daar zitten we dan met z'n drieën. Nu komen de tranen. Terwijl Michel me stevig vasthoudt en ik hard lig te snikken in zijn armen, volgt de opluchting. Het was enorm spannend, eng zelfs. Maar onze dochter Senne is er en alles gaat goed met haar. Michel belt onze ouders om het mooie nieuws te delen. Iedereen is verbaasd. Beneden hoor ik de sleutel in het slot. "Mama!" Kindervoetjes stampen de trap op. Puck is thuis en, totaal onverwacht voor haar, ontmoet ze haar zusje. Ze is er stil van.

Het blijft een sterk verhaal dat mensen nauwelijks kunnen geloven. Even heb ik overwogen om een wepotje op het geboortekaartje te laten tekenen, maar dat vond ik toch te flauw. Er staat nu een ooievaar op met een posttas om zijn nek met daarop de tekst: *Superfast baby express. We deliver before you know it.* Een foto van de wc heb ik inmiddels in het fotoboek geplakt, dat dan weer wel.' ♦

'Krijgt ze het niet te koud met alleen mijn spijkerbroek om zich heen?'